

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 29 października 2024 r.,
w sprawie **M. W.**
oskarżonego z art. 226 § 1 k.k.
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt V Ka 209/24,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Będzinie
z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt VII K 361/22 i umarzającego postępowanie,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

Sąd Okręgowy w Sosnowcu, wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt V Ka 209/24, orzekając na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. W. od wyroku Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 11 stycznia 2024 r. sygn. akt VII K 361/22, uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17

§ 1 pkt 7 k.p.k. umorzył wobec oskarżonego M. W. postępowanie zakończone tym wyrokiem.

Rozstrzygając w ten sposób, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżony apelacją wyrok dotknięty jest uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., został bowiem wydany mimo tego, że postępowanie w sprawie zostało wcześniej prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt VII K 361/22.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na zapadłe w sprawie orzeczenie, tj. art. 439 §1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż sprzeciw od wyroku nakazowego opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym i wniesiony drogą elektroniczną nie wywołuje skutków procesowych i brak podstaw do wzywania strony do uzupełnienia braków formalnych tegoż pisma.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Będzinie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja wywiedziona na korzyść oskarżonego jest niedopuszczalna i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.).

Wobec tego, że w sprawie zakończonej wyrokiem, którego dotyczy kasacja umorzono postępowanie, oczywistym jest, że nie zaistniały warunki umożliwiające wniesienie na korzyść oskarżonego kasacji przez stronę z powodu innych uchybień niż wymienione w art. 439 k.p.k.

Choć stylistyka zarzutu sformułowanego w kasacji wniesionej na korzyść oskarżonego może na pierwszy rzut oka sprawiać wrażenie jej dopuszczalności, to

nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie nie zachodzi wyjątek określony w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

Przewidziana w tym przepisie możliwość wniesienia kasacji na korzyść służyć ma eliminacji z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych uchybieniami o randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Rzecz jednak w tym, że skarżący nie zarzuca orzeczeniu Sądu odwoławczego, że zostało wydane w sytuacji określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., a więc „pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone”. Przeciwnie, kwestionując rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, skarżący stara się wykazać, że sytuacja taka w sprawie oskarżonego nie zaistniała.

Nie wdając się w merytoryczną ocenę słuszności zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., gdyż pozostawiając kasację bez rozpoznania, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do jej prowadzenia, stwierdzić trzeba, że od strony konstrukcyjnej podniesienie naruszenia tego przepisu było prawidłowe, jako odpowiadające uchybieniu, które skarżący starał się wykazać. W układzie procesowym zaistniałym w niniejszej sprawie, sformułowanie zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie jest jednak równoznaczne z podniesieniem uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Oznacza to, że z uwagi na unormowanie zawarte w art. 532 k.p.k., w sprawie oskarżonego wniesienie kasacji opartej na zarzucie obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. byłoby dopuszczalne w kasacji wniesionej na jego niekorzyść (kasacji takiej nie może wnieść obrońca) albo w kasacji pochodzącej od podmiotu wymienionego w art. 521 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie oskarżonego - art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. - kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[ał]

